

4581 2den Beh. af Forfl. t. Beslutn. om Nedf. af en Kommission i Hens. t. Grundl. § 46. 4582

tigt at hævde denne Ret. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt dette er noget almenvigtigt Anliggende, men jeg vil blot bemærke til den ærede Rigsdagsmand, at, skal man med særdeles Iver se at faa fremdraget Nedsættelsen af en parlamentarisk Kommission for dog engang at faa denne Ret bragt i Anvendelse, saa burde man hellere vælge en anden Sag end den, hvor netop den største Del af Betydningen af § 46 ikke vil kunne komme til Anvendelse. Der kan ikke her i denne Sag efter min Dørbekræftelse — og jeg tror, at Alle ville dele denne — være Spørgsmaal om at indhente Oplysninger fra private Mænd, fra Borgere, mundtlig eller skriftlig, og dette er netop et af de Tilfælde, som ville fremkalde de største praktiske Vanskeligheder med Hensyn til Virksomheden fra en parlamentarisk Kommissions Side, Vanskeligheder saa store, at jeg holder mig overbevist om, at de ikke ville kunne løses uden gennem en Lov, der fastsætter det Omraade, indenfor hvilket Kommissionen er istand til at bevæge sig. Jeg finder mig foranlediget til at bemærke, at man sikkerlig feiler, naar man tror, at Kommissionen, saafremt Noget maatte vægre sig ved at fremstille sig eller meddele skriftlig Oplysning til denne, kunde henvende sig til Domstolene for at faa Bedkommende tvungne dertil. Der vil vistnok ikke være Tale om at kunne faa Bedkommende tilpligtet til at afgive Vidnesforklaring, og ei heller vil der, som man ved en anden Leilighed har fremhævet, paa samme Maade, som med Hensyn til Andre, der ere blevne udnævnte af en Myndighed til at foretage visse Handlinger, være Spørgsmaal for Kommissionen om at kunne fremtvinge Erklæringer ved andre Midler. Jeg kan som sagt ikke tro Andet, end at det her vil være tilstrækkeligt at lade et Udvalg træde i Virksomhed, idet jeg dog naturligvis har den Forvisning, at Forslaget om en Kommissions Nedsættelse vil gaa igjennem.

billige de Præmisser, som jeg har hørt fra de to ærede Talere fra Kjøbenhavn (Wille og Casse), kan jeg dog paa ingen Maade komme til samme Slutning som de. Jeg mener, som det er gjort gjældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille), at det ganske vist i Særdeleshed er fattigste Forhold, som en saadan Kommission maatte kunne oplyse, og navnlig kan jeg heller ikke Andet end undre mig over, at man i dette specielle Tilfælde ikke tillige har vendt sig til de fattigste Forhold; thi jeg tror, at, naar der var Noget, der skulde berettigede Lovgivningsmagten til at beskæftige sig med disse Stiftelser, saa skulde det være, hvis det skulde vise sig, at deres Bestyrelse ikke var forsvarlig. Det har derfor undret mig i høi Grad, at de Medlemmer, der have stillet Forslaget, ikke have taget dette Forhold med. Men hvor meget Rigtigt jeg end kan finde, at der er i de Betragtninger, der ere blevne gjorte gjældende om, hvad en saadan Kommission især med Held skulde kunne beskæftige sig med, saa kan jeg dog ikke komme til det samme Resultat som de ærede Medlemmer, at stemme mod den foreliggende Sag. Der blev sagt af den sidste ærede Tale, at han fandt, at der var god Grund til at nedsætte et Udvalg. Det tror jeg, at Alle maa kunne blive enige om; alene den store Interesse, som saa mange Medlemmer have vist denne Sag, maa indeholde tilstrækkelig Berettigelse dertil. Men i mine Dine er det nu, en hel falsk Maade, hvorpaa man tager Spørgsmaalet om Nedsættelsen af en parlamentarisk Kommission, naar man vil gjøre det til et overordentlig stort konstitutionelt Middel, som kun i ganske særegne Tilfælde skulde kunne anvendes. Jeg for mit Bedkommende kan ikke se Andet, end at det var rettest at lade endogsaa alle Udvalg have den Ret at arbejde saaledes. Der er ideltig henvist til Englands Exempel, og det vil være bekjendt, hvorledes hele det engelske parlamentariske Liv beror paa det, at alle Udvalg, der nedsættes, arbejde paa denne

Frederiksen: Uagtet jeg i Meget kan